

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1497/2017
12.07.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Снежане Андрејевић, председника већа, Споменке Зарић и Бисерке Живановић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Милун Гајић, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Јован Челебић, адвокат из ..., ради издржавања, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж2 120/2017 од 01.03.2017. године, у седници већа одржаној 12.07.2017. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж2 120/2017 од 01.03.2017. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Параћину, Судска јединица у Ћуприји П2 27/16 од 14.07.2016. године, ставом првим изреке, разведен је брак парничних странака. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиље којим је тражила да се обавезе тужени да на име законског издржавања тужиље као супруге плаћа месечни износ од 13.000,00 динара до 10.-ог у месецу за текући месец, почев од 01.03.2016. године па убудуће, док за то постоји потреба и док се тужиља не запосли. Ставом трећим изреке, одређено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж2 120/2017 од 01.03.2017. године, одбијена је као неоснована жалба тужиље и потврђена првостепена пресуда у ставу другом и трећем изреке.

Против правноснажне другостепене пресуде тужиља је благовремено изјавила ревизију из свих законом прописаних разлога.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" бр. 72/11, 55/14), у вези са чланом 202. Породичног закона, Врховни касациони суд је утврдио да ревизија тужиље није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка прописана одредбом члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, парничне странке су током трајања брака који је закључен 1992. године заједничким радом стекле сву своју покретну и непокретну имовину и основале две фирме у којима су биле запослене. Тужила се пре окончања поступка, због сукоба и нетрпељивости са туженим, иселила из заједничке куће и боравила у манастиру ... где је на име обављања свакодневних послова имала обезбеђен смештај и храну. Тужени је формално незапослено лице јер је фирма у којој је радио отишла у стечај, код Националне службе за запошљавање остварује накнаду за незапослене која износи око 13.000,00 динара месечно, с тим да обавља послове ... на основу уговора о повременом послу са ВВ ..., а део накнаде за извршене услуге се на име стипендије уплаћује на рачун ГГ, кћерке парничних странака. Тужени у потпуности издржава њихову заједничку пунолетну децу која се налазе на редовном школовању, одржава кућу, плаћа комуналије и набавља намирнице, а на туженог није уписана ни једна непокретност која је стечена током брака. Тужила има 44 године, завршила је средњу трговачку школу и незапослена је.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, правилно су нижестепени судови одлучили када су тужбени захтев тужиле којим је тражила да се утврди обавеза туженог да доприноси њеном издржавању одбили као неоснован, дајући за своју одлуку довољне и јасне разлоге које као правилне прихвата и овај суд.

Одредбом члана 151. став 1. Породичног закона ("Службени гласник РС" бр. 18/05), прописано је да супружник који нема довољно средстава за издржавање, а неспособан је за рад или је незапослен, има право на издржавање од другог супружника сразмерно његовим могућностима. Ставом 3. тог члана прописано је да нема право на издржавање супружник ако би прихватање његовог захтева за издржавање представљало очигледну неправду за другог супружника.

Имајући у виду да тужила током поступка није доказала да је услед болести, инвалидности или старости неспособна да својим радом оствари средства за издржавање, а да је као радно способна особа у могућности да обавља привремене и повремене послове (уколико није у могућности да заснује радни однос на неодређено време) ради стицања средстава за задовољење сопствених животних потреба, то је правилан закључак нижестепених судова да у конкретном случају нису испуњени кумулативно постављени услови из члана 151. став 1. Породичног закона за утврђивање обавезе туженог да доприноси издржавању тужиле, из којих разлога се неосновано наводима ревизије указује на погрешну примену материјалног права. При томе, пасиван однос тужиле у погледу стицања средстава за сопствено издржавање, управо радним неангажовањем, посебно имајући у виду да тужила има 44 године, искључује њено право на издржавање од стране туженог који од тренутних примања у целини издржава њихову заједничку децу (која се налазе на редовном школовању) и подмирује све трошкове одржавања заједничке куће и пословног простора, из којих разлога би, и по мишљењу овог суда, обавезивање туженог да издржава тужилу представљало очигледну неправду за њега.

Како се наводима ревизије тужиље не доводи у сумњу правилност и законитост побијане одлуке, то је Врховни касациони суд применом одредбе члана 414. Закона о парничном поступку одлучио као у изреци.

**Председник већа - судија
Снежана Андрејевић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић